

SA PLAÇA

Revista de Sa Pobla

Juny 93 - Núm. 12. Preu: 175 Ptes.

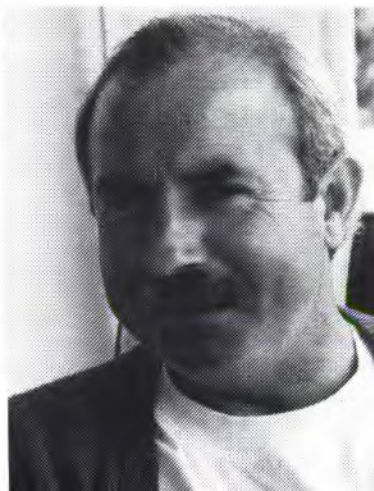

Les nostres aigües en perill

DEUTE DE LA CAP

Ha començat la recollida
de la documentació dels
creditors.

conversa amb
Llorenç Serra
Ferrer

SEAT *Si!*

IBIZA

ESTALLA LA EMOCIÓN

AIBSA

C/. Passatge d'es Tren, 1 - 3 - Tels. 54 22 68 - 54 01 96 - SA POBLA

AIBSA INCA

C/ Toni Maura, s/n. INCA - Tel. Prov. 88 08 57

Edita: Obra Cultural Balear
Delegació de sa Pobra

President: Joan Company

Administrador: Joan F. Cantallops

Director: Joan Gelabert

Consell de Redacció:
Isabel M. Aguiló
Joan A. Alomar
Joan Company
Arnau Mir
Miquel Seguí
Xesca Sastre
Jordi Soler

Coordinació informació local:
Jaume Triay
Margalida Socias

Fotografies: LLabrés

Col.laboradors:
Alexandre Ballester
Miquel López Crespi
Nofre Pons
Pere Bonnín
J. J. Capó
Joan Mayol
Ramón Molina
Joan Pizá

Publicitat i Subscripcions:
Tel. 54.05.15

Redacció: Plaça Major, 18, 2n

Dipòsit Legal: 642-1992

Impremta:

Tirrena S.A.
Pintor Juan Gris
Tel. 55 52 12.
Manacor

*Els articles signats només
expressen l'opinió dels seus autors*

editorial

LES AIGÜES DE SA POBLA EN PERILL

No direm altra cosa que una evidència si recordam que el valor més preuat de tota l'agricultura és l'aigua. Ha estat la gran abundor d'aigua en què ha descansat tot el desenvolupament de sa Pobra. aquestes darreres setmanes els poblers hem vist com es parlava del transvasament de les aigües de l'aquífer de Sa Marineta cap a Palma i Calvià. Excepte alguns més ben informats, la gran majoria dels poblers vèiem aquest transvasament com una qüestió que poc ens afectava a nosaltres. Vèiem, impassibles, com a Llubí s'organitzava, amb molta empenta, una COORDINADORA que s'oposava a un trasvasament que havia de posar-se en marxa en qüestió de dies, sense que això ens inquietés ni poc ni gens. Però aquesta actitud de impassibilitat no està gens justificada, ja que segons tots els coneixedors de la qüestió si d'una manera incontrolada se'n duen les aigües de l'aquífer de SA MARINETA els nostres pous es veuran sèriament afectats per una irreversible salinització, i fa feredat el pensar que seria de la nostra agricultura poblara amb uns pous salinitzats.

Pensam que per les greus conseqüències que pel nostre futur pot arribar a provocar aquest transvasament, no s'ha de fer sense abans haver realitzat seriosos estudis que demostrin que es pot fer sense perill de salinització, que és la primera raó que, d'una manera molt assenyada, apunta la Coordinadora en Defensa de les Aigües de Sa Marineta. Per tant, ens sembla absolutament inacceptable que el Govern Balear demanàs al Govern de l'Estat que aquestes obres de transvasament es fessin amb caràcter d'urgència, i d'aquesta manera es podien fer sense elaborar prèviament un projecte i un estudi d'impacte ambiental.

Gràcies a la forta i valenta oposició popular que s'ha aixecat a Llubí, de moment s'ha aconseguit l'ajornament d'aquestes obres; de totes maneres, hem de ser ben conscients que l'amenaça que penja sobre els nostres pous encara hi és. Tots hem de tenir ben present el que ha passat a Campos i altres llocs de Mallorca en què l'aigua que tenen s'ha salinitzada.

És del tot necessari que tots els poblers prenguem consciència que el transvasament de les aigües de Sa Marineta cap a Ciutat no és solament un problema dels llubiners, és un problema de tots, i probablement més de sa Pobra que de cap altre lloc, ja que com assenyala el reportatge que publicam en aquest mateix número de la nostra revista: "El primer municipi afectat seria sa Pobra".

EN SESSIO PLENARIA S'APROVA DEMANAR LA INCLUSIO DEL MUNICIPI DE SA POBLA AL PLA 5 B 94-99.

En sessió plenària celebrada a principis del mes de maig, es va aprovar demanar la inclusió del municipi de sa Pobla al Pla 5B. Tots els grups representats a l'Ajuntament votaren a favor de la proposta.

Per la seva part, Pere Franch portaveu del PSM davant l'absència de Joan Cladera, va comentar que aquesta proposta li pareixia electoralista, a la qual cosa va contestar el batle afirmant que feia ja temps que mantenia reunions amb el Govern Balear i que aquesta no havia estat feina d'un dia, i que s'havia discutit prop de les eleccions perquè la proposta s'havia de presentar dins el mes de maig o en el mes de juny.

TAULA RODONA SOBRE PREVENCIO DE DROGUES

El dilluns, dia 17 de maig, pares, professors i tècnics de la Secció de la Promoció de Salut del Consell Insular feren una taula rodona sobre el tema de la prevenció de drogues. A la reunió hi varen intervenir representants de les distintes associacions de pares d'alumnes de les escoles pobleres, professors dels diferents instituts també de sa Pobla i professors i professores d'EGB. Matilde Borràs i Magdalena Bal.le representaven la Secció de Promoció de Salut i cal destacar també la presència del regidor de Serveis Socials Antoni Serra.

La taula rodona-col.loqui es va perllongar poc més d'una hora i va servir per tancar de qualque manera la campanya que ha duita a terme el Consell Insular de Mallorca de prevenció de drogues, amb col·laboració de l'Ajuntament, regidoria de Serveis Socials.

LA COMPRA DE LES NAUS DE SA VILETA PER PART DE SEMILLA S.A., PERMETRA QUE ELS CREDITORS DE LA C.A.P. COBRIN EL DEUTE.

L'empresa Semilla S.A., dependent de la Conselleria d'Agricultura permetrà, amb la compra de les naus de sa Vileta, que els creditors de la C.A.P. cobrin el deute pendent de l'esmentada cooperativa.

918 milions de pessetes es repartiran entre els mil poblers que en el seu dia havien confiat els seus doblers a la Cooperativa i que, possiblement per males gestions, dubtaven ja d'un bon dia recuperar part d'aquests doblers.

Una de les condicions que va posar Semilla S.A. a la Junta Liquidadora de la CAP va esser que els primers que cobrassin havien d'esser els creditors, és a dir, els particulars de sa Pobla i que els darrers que cobrarien serien les institucions públiques.

El dimecres dia 26 de maig, als baixos de l'Ajuntament, es va començar a recollir la documentació pertinent a tots els creditors. En poc temps es començaran a liquidar els deutes.

CONVERSA MUTILADA

La conversa amb n'Antònia Mercadal que sortí al darrer número de Sa Plaça queda mutilada, la darrera resposta sortí incompleta, vet aquí la

part de la conversa que no aparegué:
-Per acabar tu que ets renovadora o guerrista?

-Jo som socialista, tots som socialistes el que passa és que dins un partit democràtic és lògic que hi hagi tendències, i prova d'això és que quasi bé tots els partits

democràtics tenen crisis internes, des d'Esquerra Unida a Convergència i Unió, a un partit democràtic no hi ha un "Amo" que comandi i que digui un cosa i tots hagin d'estar d'acord, que per desgràcia és el que passa massa sovint als partits de dreta.

EL CENTRE DE GESTIO CATASTRAL APROVA EL RECURS PRESENTAT PER L'AJUNTAMENT DE SA POBLA.

El Centre de Gestió Cadastral ha aprovat el recurs que va presentar l'Ajuntament de sa Pobra en què es demanava que tota la zona que envolta les futures rondes de sa Pobra, i les zones pendents d'urbanitzar, baixàs el seu valor cadastral entorn a un 200 per cent.

Segons el Centre de Gestió Cadastral, el recurs s'ha aprovat gràcies al fet que la redacció que feren Rafel Munar, Jaume Picó i Rafel de Lacy obeïa a un criteri lògic.

A partir del mes d'octubre es començarà a comunicar individualment a cada contribuïent quin serà el seu nou valor cadastral i l'Ajuntament posarà dues persones a l'abast de tot el públic per si arriba el moment de resoldre qualsevol tipus de problema que faci referència als conceptes cadastrals.

CREACIÓ D'UN MUSEU DE L'INFÀNCIA

Fa uns quants dies es va signar un conveni entre l'Ajuntament i Ton Boig per la cessió, per part d'aquest, d'una col·lecció de joguets composta d'unes 4.000 peces. Això permetrà la creació d'un Museu de l'Infància que s'instal·larà al Museu de sa Pobra.

La idea de la creació d'aquest museu va néixer arran d'unes conversacions iniciades amb el conseller de Turisme, Jaume Cladera, per intentar entrar a sa Pobra qualche tipus de turisme, el qual podria visitar el Museu d'Art Contemporani i també aquest museu dedicat a la infància.

El conveni es va signar per un període de 10 anys, prorrogables.

El Museu de l'Infància podria començar a funcionar a finals de 1.994 o a principis de 1.995.

Tom Boig i Jaume Font en el moment de la signatura del conveni.

(foto: Cervera)

Un fantàstic dia de playa al
chiringuito "Playa Linda"
(abans *Moments*)

feim les millors paelles
de la costa!

DENUNCIA CONTRA UN MAGATZEM I CONTRA EL BATLE DE SA POBLA

Una denúncia penal ha interposat na Margalida Crespí Caimari contra l'empresa "Vídua d'Antoni Serra" i contra el batle de Sa Pobra Jaume Font; els fets tenen la seva causa en una màquina porgadora de patates que aquesta empresa té en funcionament al carrer i que segons la denunciante causa moltíssimes molèsties. Fa més de dos anys que na Margalida Crespí fa gestions perquè l'Ajuntament ordeni la retirada d'aquesta màquina, però no fou fins dia 27 de maig de 1992 que va presentar un escrit en què demanava aquesta retirada, l'Ajuntament respongué amb un decret en què donava un termini de cinc mesos a l'empresa "Vídua d'Antoni Serra", després del preceptiu recurs de reposició que no va contestar l'Ajuntament, na Margalida interposà un recurs contenciós-administratiu, una vegada interposat aquest contenciós, l'Ajuntament dictà un decret en què ordenava la retirada de la polèmica màquina, per la qual cosa na Margalida, en veure les seves pretensions acomplertes, es va veure obligada a haver de retirar la seva demanda, però l'empresa denunciada va seguir treguent-la i fent-ne ús al carrer, i en motiu de la passada exportació, el batle firmà un decret, el 14 d'abril d'enguany, en què durant aquest període autoritzava la seva instal·lació al carrer ja que, segons el Batle, na Margalida Crespí, havia donat la seva conformitat, cosa que nega rotundament la interessada.

Un altre decret de la batlia de sa Pobra, amb data de 20 d'abril, revocà la darrera autorització. Però malgrat aquest darrer decret la màquina ha continuat al carrer, per la qual cosa la senyora Crespí Caimari s'ha decidit a interposar una denúncia davant el jutjat de guàrdia d'Inca per un presumpte delictes ecològic contra l'empresa "Vídua d'Antoni Serra" i contra el batle de sa Pobra per un suposat incompliment d'una resolució municipal.

J.C.

LA CORAL DE SA POBLA, PREPARA LA "IV TROBADA DE MÚSICS JOVES"

Dia 20 de juny se celebrarà la IV Trobada de Músics Joves que organitza la Coral de sa Pobra i que serveix o intenta servir per promocionar el treball que fan els músics més joves de sa Pobra i comarca.

El fet de que enguany se celebri ja la quarta edició prova que el nostre poble compta amb molts d'amics de la música i no podem deixar de destacar la bona feina que prepara la Coral perquè aquests joves aficionats puguin expressar davant públic la seva estimació cap a la música.

AGRAIMENT ASSOCIACIO ES GRIF

El president de l'associació Es Grif, s'ha posat en contacte amb la redacció d'aquesta revista per expressar a través de les nostres pàgines el seu agraïment personal, i el de l'associació que representa, a l'Ajuntament, per haver dut a terme una sèrie d'eliminacions de barreres que permeten la millor circulació dels minusvàlids pel nostre poble.

Lluna 154 Tel. 54 05 46 SA POBLA (Mallorca)

EL PSM-NACIONALISTES DE MALLORCA DEFENSA LES NOSTRES AIGÜES

Davant les acusacions emeses pel president d'EMAYA i pel delegat del Ministeri d'Obres Públiques, Ramon Aguiló, en què tots dos acusaven el candidat del PSM-NACIONALISTES DE MALLORCA al Congrés, SEBASTIA SERRA de falta de solidaritat en oposar-se a la canalització de les aigües de SA MARINETA cap a Palma, EL PSM vol deixar ben clar:

1. L'aqüífer de SA MARINETA és la darrera gran reserva d'aigua bona de Mallorca, l'aigua de tots els pous de la comarca de sa Pobla prové d'aquest aquífer.
2. Si d'una manera incontrolada se'n duen l'aigua de SA MARINETA es produirà una ràpida salinització dels nostres pous.
3. El PSM s'oposa a la canalització de l'aigua de SA MARINETA cap a Ciutat mentre no es facin uns estudis complets de les repercussions que pugui tenir aquesta canalització per a les nostres marjals i per a la nostra agricultura, ja tan deixada de la mà de Déu.
4. Així mateix volem denunciar l'acord que amb aquesta qüestió, com amb tantes altres que afecten al nostre futur, tenen el PP i el PSOE; per a ells el problema és que a Ciutat tinguin aigua, sense aturar-se a pensar amb les greus conseqüències que dur-se'n l'aigua de SA MARINETA cap a Ciutat pot suposar pel futur de tot el pla de sa Pobla i per a tota la zona turística d'Alcúdia-Muro. Tots podem veure el que ha passat a Campos, al Pla de sant Jordi i al Pont d'Inca.
5. Per aquests motius el PSM s'adhereix a les reivindicacions de la COORDINADORA EN DEFENSA DE LES AIGÜES DE SA MARINETA.

P.S.M.Nacionalistes de Mallorca

SOBRE L'AUGMENT DEL 100% DE LA CONTRIBUCIO URBANA

Davant l'acord pres per l'Ajuntament en Ple sobre el nou tipus de contribució urbana per l'any 1994 el PSM-NACIONALISTES DE MALLORCA vol fer constar els següents punts:

1. Que el tipus aprovat del 0.4%, amb el vot del PP i amb l'oposició de tots els altres grups polítics, suposa un augment de més d'un cent per cent en relació a 1993.
2. El PSM defensà un tipus del 0.25%, que ja considera prou elevat donada la situació de crisi que viu sa Pobla.
3. El PSM lamenta que el seu recurs hagi estat desestimat pel Centre de Gestió Catastral, de totes maneres tenim tot un any per presentar l'oportú recurs contenciós-administratiu, cosa que pensam fer malgrat les poques esperances d'èxit que hi pugui haver, i també lamenta que el Partit Popular no fes costat a la proposta que el nostre grup presentà per rebaixar els elevats valors del Cadastre,
4. Aquest augment del Cadastre suposa un doble augment: el de la imposició local (a través de la contribució urbana) i el de l'estatal (a través dels impostos que graven les compravendes, les succeccions, les declaracions de patrimoni, etc). Recordem que aquest augment del Cadastre suposa que sa Pobla ha passat de valer 5.500 Milions de pessetes a valer-ne 27.000 Milions. De tots els punts de vista és una sobrevaloració excessiva, absolutament inoportuna donat la lamentable situació econòmica que atravessem.

P.S.M.Nacionalistes de Mallorca

NOTÍCIES POBLERES

Bar Alomar
Ca'n Corti

C/. Ruido, 81 - Tel. 86 22 11 - SA POBLA

oCeia Centre d'estudis

C/. Plaça, 11 Tel. 862462 SA POBLA

TENIM ELS MILLORS PREUS

**ORDINADORS, IMPRESSORES, FAX,
FILTRES, MOUSE, ...**

**PROGRAMES DE: - COMPTABILITAT,
- FACTURACIÓ,
- STOCKS, ...**

CURSOS I CLASSES:

- COMPTABILITAT
- INFORMÀTICA
- FÍSICA I QUÍMICA
- MATEMÀTICA FINANC.

PERRUQUERIA

NOFRE

& MESURES HIGIÈNIQUES:

- *canvi periòdic de materials,
- *fulletes d'un sol ús.

& TRACTAMENTS CAPIL.LARS

& ANÀLISIS DE CABELL

& TINTS I PERMANENTS

Carrer Gran, 44
Tel. 54 11 07

CAFE PLAÇA

CONFECCIONS GÈNERES DE PUNT

Manolo

rebaixes

Muntanya, 19 - Tel. 54 16 79
SA POBLA - Mallorca

APUNTS POLICIALS MAIG 93

La tarda del dia 1, en **Tomeu Crespi** del carrer Ric, cridava per telèfon a la P. Local; deia que havia trobat una **au** rapaç, ferida. Una hora després l'au estava en mans de la gent que treballa al **Parc Natural** de S'Albufera. I això que era dissabte. El mes de maig pareixia començar amb bon peu.

Al dia següent mentrestant l'au es recuperava, un ca que viu al C/ Lluc, **mossegava** un veïnat; tal i com estau pensant el ca anava pel carrer sense morral.

Eldimarts 4, les dues **pal-meres datileres** del costat de la casa del guarda del cementiri, eren traslladades a la nova plaça de la cantonada dels carrers mitjorn amb ronda A. Pareix esser que les obres d'eixamplament de la carretera del cementiri començaran aviat. El mateix dia 4, a petició de l' A.P.A. de s'escola Graduada, la P. Local començava unes classes pràctiques d'**educació vial** dins l'entranyable parc infantil de trànsit. Aquestes classes han durat tot el mes de maig.

Les **baralles** sempre són tristes, i si els que es peguen són dos **germans**, encara més. Dies enrera dos coneguts germans es donaren una pallissa tan forta, que un d'ells va resultar greument ferit, i traslladat a un centre hospitalari de Palma. Un altra, increïble però cert: El jove de menys de dotze anys, Raúl Fernán-dez, que viu al carrer Lluna 112, era **fortament apallissat** a la plaça del mercat, la tarda del dia 20, per un grup de companys de classe, del col.legi Tresorer. En Raúl va esser traslladat a Palma, per possible trencament de costelles.

El 15, un **àrbitre** de futbol sortia, escortat per la P.L., del polisportiu de sa Pobra, perquè un grup de gent no estava conforme amb el seu arbitratge. No més comentaris.....

No és el mateix, però fa mal. L' excessiu "**empinar el colzo**", fa entre d'altres coses, que la P. Local, té una certa convertibilitat amb un involuntari taxi, per aquest motiu han acompanyat tres vegades el sr. **Alcàntara** a Muro.

A mitjan mes la G. Civil de S'Arenal trobava dues bicicletes mountain-bike, les quals havien estat robades a Sa Pobra. I a les depen-dències de la P.L. poblera hi ha quatre **bicicletes** que esperen el seu propietari. Xerrant de bicicletes, ben banyats quedaren els qui (qualcaven) el passat dia 13, allà pel migdia. En menys d'una hora els carrers, corrals i camins arrossegaven més d'un pam d'aigua. La **carretera del cementiri** va estar tallada una bona estona.

L'**Ajuntament** pobler hatret una plaça de P. local, per cobrir la propera jubilació de l'amo en **Pep Pol**. A l'hora d'escriure aquestes lletres, s'han presentat set sol.licituds a l'escola autonòmica de policia, per les proves i exàmens de selecció; **ànims**, serenitat i sort a tots.

Si les nacions es reuneixen per salvar les **balenes**, per l'ozó, els rius, la contaminació, etc. Si els barbut i melenuts de fa deu o vint anys endarrera ens han ajudat a entendre allò del **paper reciclat**, els vidres, les centrals nuclears, que els animals i la vida sana i neta són parts inherents a l'home, etc. ¿Per què els **poblers** continuen tirant escombraries i deixalles al camí del Pont Nou i al camí del butà.?.....

Del tema de paper reciclat Deixa-lles, ha dit als funcionaris del jutjat i policies que no en vindran a recollir més, ja que hi perden doblers amb la recollida i trasllat a Barcelona.

Acabant amb el tema de la Natura i dels arbres, l'ajuntament donava una altra xeringada als arbres de sa plaça, el matí del dilluns 24.

Agafant el cap que **més crema**, direm que dia primer de maig, en **Pere Soler** del carrer goleta 9, era traslladat a l'ambulatori motivat per una cremada al braç i la mà. Aquesta vegada tan sols es tractava de voler encendre un poc de foc, a la foganya de la cuina per sopar. El dissabte dia 15 la p.l. apagava un altre foc al carrer palou 78, la intervenció ràpida d'en **Miquel Benna-ssar** va esser decisiva.

Com cada mes els **delictes contra la propietat** no podien mancar. A una casa del carrer A. Maura, els lladres agafaren doblers i or. A una altra casa de Santa Caterina ho intentaren sense èxit. El dia 11 a una dona li prengueren la bossa de dins l'ambulatori; hi havia molts de diners. El 14 d'una caseta de **marjal** desapareixien sacs de patates, i l'autor del fet dos dies després les venia a un conegut magatzem del poble. No cal dir que el presumpte autor, quedà detingut per la G.C. i la P.L. Un altra intent de robatori el dia 10, a una casa del carrer muntanya. Un vespino i una bicicleta mountain-bike han **desaparegut**.

Les notificacions electorals, de les taules, han estat repartides amb rapidesa per la p.l., i aquests, han tingut feina suplementària, amb el trànsit, motivat per l'asfaltat dels carrers.

Dels **accidents de trànsit**, aquest mes el volíem agafar de vacances, és a dir no parlar-ne, això no ha estat possible, ja que hem de fer referència obligada a l'accident produït el diumenge 23, cap a les 5.30 de la matinada a la carretera general entre Inca i Alcúdia, un vehicle conduït per un fill d'en Jaume Picó, "es fidaver", va col.lisionar frontalment contra un altra vehicle. Les conse-qüències pareix esser que han estat molt greus.

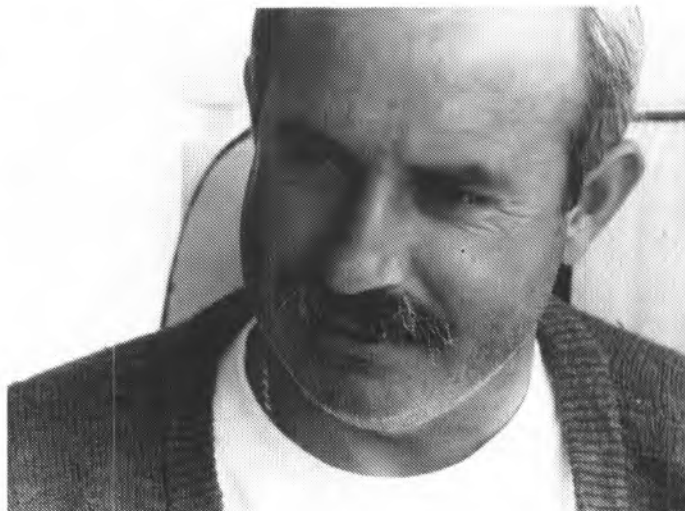
Per concloure amb aquest mes de maig, entrada de l'estiu, res millor que un poc de poesia, (per trempar els ànims), on hi trobarem altre cop aus, com al començament d'aquest escrit. Es un tros de "Pour Helène", d'en Josep M. Illopart:

Així, vora el foc. LLibres, pergamins, voltors cap a la tarda. Mira't les mans amb cendres i monedes. La cançó en la nit. Les Roses.

conversa amb Llorenç Serra Ferrer

per J. Company

Hem estat rebuts per en Llorenç al seu apartament del Port d'Alcúdia, a la seva terrassa ben davant la mar hem tingut una llarga conversa en què hem intentat acostar-nos a la personalitat d'un pobler que per molts d'èxits que hagi obtingut mai no ha deixat de viure a sa Pobla. En Llorenç és ben conscient que el món del futbol, el seu món, està molt marcat per factors aleatoris però on també hi té molta cosa a dir la feina ben feta, l'entusiasme i la dedicació. Ha estat aquesta gran entrega a la seva feina que li ha permès consolidar-se com entrenador del Mallorca i dur-lo ja en una ocasió a la Primera Divisió, després de la davallada a Segona de l'any passat, la bona temporada que està duent enguany fa que tenguim moltes probabilitats de tornar a repetir la gesta.

-De quina manera ha afectat la teva vida l'haver arribat a ser entrenador d'un equip de primera divisió?

-Jo vaig iniciar la meua carrera esportiva des de baix de tot, vaig començar com entrenador de l'equip infantil, després ho vaig ser del juvenil, de tercera, de segona B, de segona A, per arribar finalment a ser entrenador de Primera, per a mi quan vaig començar això era impensable, però jo sempre he estat un home senzill de poble, i et puc dir que l'èxit que pugui haver tingut no ha canviat la meua vida, jo he seguit com sempre, una vegada acabats els entrenaments, he tornat cap a sa Pobla, on he seguit fent la meua vida, l'únic ha canviat és que abans em podia permetre passar més temps amb els meus amics, la meua feina exigeix molta dedicació i no et queda el temps lliure que voldries,

-Ara el Mallorca sembla que està en un molt bon moment, i per tant els aficionats deuen estar contents amb tu, però altres temporades, que les coses no han anat tan bé, la teua feina ha estat molt criticada, jo estic segur que tu procures fer-ho bé sempre i m'agradaria saber que se sent quan un passa de ser considerat durant una temporada

un geni a ser considerat la temporada següent el responsable de tots els mals.

-El treball d'entrenador es una feina dura que té la característica que no depèn d'ell mateix, depèn de molts de factors: de l'estat dels jugadors, de la seva inspiració, dels encerts o errors arbitral, del clima, etc, és a dir hi ha tot un seguit de circumstàncies que sense poder-hi fer res tu, poden tirar-te per terra tota la feina que tu has fet, però això no passa a en Llorenç Serra, això passa a tots els entrenadors del món, per tant un ha d'assumir que tots aquests factors poden tirar per terra la teua feina, i per tant un ha de procurar dur-ho amb naturalitat i procurar fer el màxim de feina perquè no hi hagi improvisacions, perquè la gent estigui preparada i les dificultats que al llarg de la temporada es plantegin es puguin resoldre de la millor manera possible. De totes maneres respecte a aquests canvis d'opinió tan radicals que mereix la teua feina és cert que hi són, però puc presumir, encara que hagi tingut una o dues trevalades que els meus resultats en el Mallorca han estat bons.

-Però crec que ha de ser desagradable veure que quan els

resultats són dolents no es reben més que crítiques, encara que un fa tot el que pot, i més, perquè les coses vagin bé.

-Sí, és bastant desagradable. Mira, la temporada passada, sense anar més enfora, va ser la temporada més difícil que jo he tingut, i això que sense cap dubte que ha estat la temporada que més esforços he fet per intentar redreçar la situació, però com que afortunadament he viscut més alegries que tristors, ho assumeixo com una característica més de la meua feina.

-Parlant d'alegries, estàs segur que el Mallorca pujarà a primera divisió?

-Segur, segur, no, jo som una persona bastant realista, precisament perquè som mal perdedor, tenim una dita mallorquina que diu "no diguis blat, fins que no estigui dins el sac", per tant encara que ho tenim molt bé i no en canviaria amb cap altre entrenador, hem de saber que encara falten 8 jornades i en futbol pot passar qualsevol cosa.

-M'imagino que una persona com tu que sempre li ha agradat molt el

futbol, arribar a codejar-se amb grans mites com el Cruyff ha d'omplir de satisfacció.

-Sí, jo m'imaginava mai que arribaria a enfrontar-me amb grans mites del futbol com en Cruyff o en Di Stefano, eividentment que t'omple d'alegria, de satisfacció, com la darrera vegada que ens varem enfrontar al Barcelona i li varen marcar cinc gols, no pots fer altra cosa que demanar-te que ha passat, però eividentment que és una alegria el poder dir que soc amic d'una persona que admir tant com en Cruyff.

-És cert que estigueres a punt d'anar-te'n al Barcelona?

-Sí, com a responsable del futbol-base, no me n'hi vaig anar perquè em quedava un any de contracte amb el Mallorca i l'havia de complir, fou l'any que varem aconseguir arribar a la final de la Copa del rei, avui no sé si no anar-hi va ser la meua sort, perquè avui tinc tota la confiança del President Dalmau que a més de confirmar-me com a entrenador m'ha anomenat Manager General del Club, és a dir responsable de tota l'àrea esportiva del Mallorca.

-Ja que estem amb el Barcelona, si el Barça és més que un Club perquè en certa manera representa tot un poble, fins ara, que afortunadament està canviant

molt, el poble de Mallorca se sentia molt poc representat pel Mallorca, com ho veus això?

-Sí, això és cert per desgràcia, però tu mateix te n'has donat compte que des que en Miquel Dalmau ha assumit la Presidència del Consell d'Administració les coses han canviat molt, el Mallorca ha firmat un conveni cultural amb la Universitat representada per en Miquel Roca i n'Alex Garcia, hem fet molts de convenis de col.laboració amb molts d'equips de les Illes, el Mallorca mou una "cantera" de més de 1000 al.lots, en definitiva el que volem és que tota la gent de les nostres Illes se senti representada pel Mallorca, pensa que en Miquel Dalmau, és un mallorquí d'arrel, ell és de Sineu i se sent representant de tota la part forana, també a la nova direcció hi ha el nostre Tòfol Pizà que és accionista majoritari; per tant estic convençut que si les coses segueixen així s'aconseguirà arrelar el Mallorca a tots els pobles de Mallorca.

-Com has vist aquest canvi dels Clubs de futbol en societats anònimes?

-És prest per fer-ne una valoració però ho hirc en aquest canvi, pensa que abans no hi havia cap responsabilitat, ara convertits els clubs en societats anònimes hauran de gastar tan sols el que es pot, i

únicament es pot jugar a tercera divisió s'haurà de jugar a tercera, s'ha acabat l'època en què es feien fitxatges astronòmics que després no es podien pagar, per afrontar aquest repte serà molt important fer una bona labor de "cantera" com la que crec que duim a terme actualment.

-Els jugadors de futbol moltes de vegades viuen una espècie de miratge que quan s'ha acabat tenen seriosos problemes per reintegrar-se a la vida de cada dia, com veus tu aquesta qüestió?

-Això afortunadament està canviant molt, per exemple jo tinc 5 o 6 jugadors que fan estudis superiors, és molt important tenir en compte, des del primer moment, que els jugadors es formin com a persones, el Mallorca està a punt de signar un conveni amb el Monestir de la Real per a crear-hi una Ciutat Esportiva, on intentarem que els al.lots que venen a formar-se per a ser futbolista rebin una adequada formació integral com a persones, nosaltres donam molta d'importància a aquest aspecte, pensa que en Martí Munar és el responsable del futbol base del Mallorca controla més de 1000 al.lots que eividentment no tots arribaran a ser professionals del futbol.

-No hi ha massa competitivitat en el món del futbol?

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: Angel Sánchez, Toni Serra, Guillem Pons, Toni Serra, Martí Amer, Mateu Serra, Maties Galmes, Tomeu Serra, Llorenç Serra, Joan Serra, Maties, Pep Alorda, Tomeu Crespi, Àngel Ferragut, Damià Amer, Pau Amer, Sito, Sebastià Crespi, Pep Capó, Pere Caldés.

-Sí, hi ha molta competició, en el món professional és normal, ho accept i fins i tot m'agrada, però en el món del futbol base és exagerat, no està bé que al.lots de dotze o catorze anys valorin més el resultat que el fet de jugar, d'això en té molta de culpa tot l'entorn familiar i social que envolta l'infant.

-No et crea cap problema viure a sa Pobla?

-No, a mi m'ha agradat sempre viure a sa Pobla, fa deu anys que estic en el Mallorca i sempre he viscut a sa Pobla, a vegades venc a dinar, i després de dinar m'entorn, i després torn una altra vegada, a mi m'agrada sa Pobla, i això que no particip de la vida de sa Pobla, possiblement això és el que més enyor, seure una horbaixa a sa plaça i fer quatre comentaris i quatre rialles és una de les coses que m'agrada més.

-Com veus els anys de la teva joventut a sa Pobla?

En Llorenç parlant amb el seu amic i mestre, Johan Cruyff, a les instal.lacions de l'Ajax d'Amsterdam, temporades abans que vingués a entrenar el Barça.

-Jo, com tots sabeu vaig néixer al si d'un família humil, els meus pares varen haver de pujar cinc germans, la il.lusió del meu pare era donar-nos estudis, jo no el vaig poder complaure perquè vaig esser un mal estudiant, la meva joventut com la de la majoria de la meva generació va ser una joventut dura i difícil perquè havia de compaginar els estudis amb ajudar

els meus pares, a marjal jo he fet de tot: a ca-nostre erem arrossers i he anat a sembrar arròs, com també a collir mongetes, batre blat, etc; em sent orgullós però d'haver-me sacrificat pel bé de la meva família, i sobretot d'haver après que si una persona és perseverant pot vèncer moltes de les circumstàncies adverses que se li presenten.

PREPARACIÓ

Exàmens proves de maduresa
Convocatòria novembre '93

Cursos a la teva localitat:

- * Auxiliar d'infermeria.
- * Jardí d'Infància.

PREPARACIÓ D'OPOSICIONS

Ajuntaments, Comunitat Autònoma, Justícia, INSALUT, etc.

DEMANA MÉS INFORMACIÓ
AL TELÈFON NÚM. 20 83 67
DE LES 15 A 20 HORES.

PER DEFENSAR-TE A MADRID

PSM

Nacionalistes de les Illes Balears

Vota a Sebastià Serra

La nostra aigua en perill

Xesca Sastre

L'anunci del transvasament de les aigües dels aqüífers de la Marineta de Llubí cap a Palma i Calvià ha toparat amb l'oposició de la major part dels veïns afectats. L'explotació dels aqüífers de Muro i Sa Pobla connectats amb el de la Marineta i el del pla de Palma, **segons els geòlegs, suposa un greu perill de salinització. El primer municipi afectat seria Sa Pobla.**

La reunió informativa del president Cañellas davant la protesta d'un milenar de

llubiners, el passat dia 19, va posar de manifest la sensibilització de la comarca per uns recursos que són limitats. **Tres setmanes abans que el pla de transvasament se posàs en marxa, s'ha aconseguit un ajornament.** El darrer ple de Llubí va decidir per unanimitat delegar la seva representació en el geòleg Damià Perelló, a la vegada que encarregava un estudi a un jurista i un geòleg perquè examinassin la viabilitat o no del transvasament.

Encara que els diaris i l'informatiu balear anunciaren que les paraules de Cañellas havien tranquil·litzat la població de Llubí, el cert és que ningú va sortir fent mambelletes. Així i tot, s'havia aconseguit postposar les obres de la canonada des de la Marineta fins a Consell. Cañellas se comprometé davant els llubiners a demanar un ajornament al ministeri d'Obres Públiques mentre es creava una comunitat d'usuaris que fes d'interlocutora amb els tècnics de la Junta d'Aigües.

"el transvasament d'aigües de Llubí a la zona de Palma i Calvià podria quedar anul·lat."

Sense que ho pogués sospitar la Coordinadora en defensa de l'aigua de la Marineta, el temps pareixia córrer al seu favor. Dies després de la sessió informativa a Llubí, el delegat del Ministeri d'Obres Públiques i transport (MOPT), Ramon Aguiló, que havia estat al costat de

Cañellas quan aquest prometia l'ajornament, clarificava que el transvasament d'aigües de Llubí a la zona de Palma i Calvià podria quedar anul·lat. Segons Aguiló, el Govern Balear havia demanat aquestes obres al Govern de l'Estat, que detenta les competències en matèria d'aigües, amb caràcter d'urgència i així fou aprovat pel Consell de Ministres amb una dotació de nou-cents milions de pessetes. El caràcter d'urgència de la petició feia innecessaris els tràmits d'elaborar un projecte i un estudi d'impacte ambiental, però si les obres es retardaven podrien perdre aquest caràcter d'urgència i quedar anul·lades.

Per als membres de la Coordinadora, aquest procediment és del tot dubtós. No entenen que, tot i acceptant la vulnerabilitat de la Marineta, s'anunciïn extraccions sense haver fet cap estudi sobre els perills reals de salinització, ni haver previst si els excedents d'aigua serien suficients per justificar les despeses de la canonada de Llubí fins a Calvià. Se parlava d'extreure fins a set mil milions de litres d'aigua.

La reunió de Llubí

Gabriel Cañellas, el conseller

d'Ordenació del Territori, Jeroni Saiz, Ramon Aguiló, com a delegat d'Obres Públiques i els tècnics, Alfredo Barrón, geòleg del ministeri d'Obres Públiques havien mantingut cara de póquer durant prop de tres hores davant un públic que omplia la sala i part de fora del recinte amb una palesa hostilitat. El responsable de la Junta d'Aigües, José Antonio Fayas, trèmulo exposava els pros del projecte. Les tres hores de debat al cine de Llubí varen ser tenses.

"se pot aplicar un model matemàtic de prediccions que permet deduir els excedents en els pròxims cent anys"

A mesura que passava el temps es posava en evidència la manca d'estudis fets a la zona. Després de tres hores de debat quedava clar que l'executiu balear ignorava fins i tot la quantitat de litres que es pretenien extreure amb la inversió de nou-cents milions de

pessetes, quantot just quedaven tres setmanes per començar les obres.

Cañellas va demostrar que tractava d'informar un públic que coneixia millor el tema que ell. Apuntà que no es podien saber els litres que es podien treure abans de fer la canonada i amb això va haver de ser rectificat pel tècnic de la Junta d'Aigües, després que el geòleg Damià Perelló recordàs que se pot aplicar un model matemàtic de prediccions que permet deduir els excedents en els pròxims cent anys. Quedaven ben ambigües les afirmacions de Cañellas, al principi de l'acte, on assegurava que no se'n durien més aigua de la que feia falta ni menys de la que necessitaven. El seu to de promesa electoral va rebre les pitades del públic.

El president es va posar tens quan se'l va acusar de pretendre enganyar. Va perdre els papers quan afirmà que era capaç de tirar 900 milions de pessetes al mar perquè era impossible saber l'aigua que se n'extreuria. Posà com exemple aquell qui fa un pou sense saber si trobarà aigua. I li caigueren pedres sobre la teulada quan li recordaren que un particular pot tirar els doblers al pou, però no nou-cents milions dels contribuents. I resultà fins i tot còmic, quan en un moment de confusió, se li travà la llengua i assegurà que ja no sabia el que es deia. Va encaixar bé alguns directes i es posà paternal recordant que era el president de totes les Balears i que també mirava per als seus fills.

"La temperatura havia pujat uns quants graus dins la sala fins que a Cañellas el deixaren anunciar una solució de compromís: ajornar el transvasament"

Per la seva banda, Saiz va escoltar crítiques als camps de golf, al funcionament de la depuradora d'Inca. També va sentir com es queixaven a Llubí de la manca d'una ordenació racional del territori i de la política desenvolupista del govern.

Mentre, Aguiló, que assistia com a tècnic, va rebre les crítiques de com es manegen les inversions estatals i de com es fan projectes a Madrid, sense conèixer la realitat d'aquí.

La temperatura havia pujat uns quants graus dins la sala fins que a Cañellas el deixaren anunciar una solució de compromís: ajornar el transvasament.

El responsable de premsa del govern balear fou dels primers en sortir, confessava haver suat i encenia amb ànsia un cigarret.

Polítics i tècnics davallaven de l'escenari sense preses mentre la gent fugia amb els poals, ara

capbaixos, però que s'havien sentit remenar durant els moments més àlgids de la confrontació. Les pancartes de protesta i la salguixada escampada a l'entrada del cinema s'havien desinflat per aquell dia, una hora abans de començar oficialment la campanya electoral.

Però com s'havia aconseguit aturar el projecte? Què s'havia dit a la reunió?

Els membres de la coordinadora recordaren com una mala gestió de l'administració ha provocat la salinització de les Marines de LLucmajor, de Campos i de Llevant, sotmeses a una sobreexplotació irreversible que han acabat amb l'agricultura en aquestes zones.

Segons, el responsable de la Junta d'Aigües, que tampoc anunciava miracles, les garanties eren les que podrien establir els mateixos veïns i els sistemes tècnics d'alerta que se posarien en marxa en cas de perill de salinització. Aquesta gestió que està contemplada a la llei d'Aigües, aprovada pel govern central, només dona veu als propietaris de pous registrats, però la decisió final resta en mans del Ministeri. Així la junta d'afectats amb veu i vot es redueix a una mitja dotzena de propietaris, mentre que els afectats o consumidors són la població de Sa Pobla, Muro, Inca, Llubí, Binissalem... i tots els pobles a través dels quals es comunica l'aqüífer.

.../...

"una mala gestió de l'administració ha provocat la salinització de les Marines de LLucmajor, de Campos i de Llevant"

ALBUM DEL TEMPS

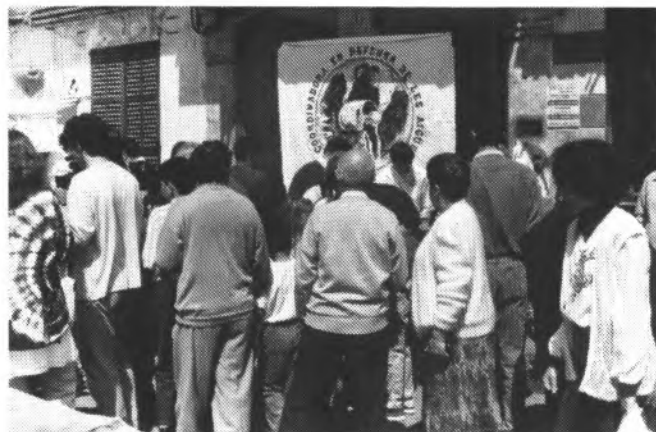
ESCOLA PÚBLICA
1918 aprox.

A sa Pobla

Una qüestió que va quedar clara dies abans de la reunió a LLubí, aquesta vegada a la sala d'Actes de La Caixa de Sa Pobla, és que els primers perjudicats en cas de salinització serien els poblers i la fauna de S'Albufera. Durant aquesta reunió informativa de la Coordinadora en defensa de l'aigua de Sa Marineta, algú va recordar com en un any sec s'havien salinitzat el pous més propers a l'Albufera, de com l'aigua no bastava per a regar les mongetes i com se n'havia hagut d'abandonar el conreu. Quasitotom entenien com l'excedent d'aigua que desemboca de l'aqüífer fins a l'Albufera és necessari per frenar l'impuls d'aigua salada des de la mar actuant com a barrera.

La coordinadora va exposar en deu punts les raons per les quals s'oposava al transvasament d'aigües i que es resumeixen, en la manca d'estudis; el perill de salinització exposat pels tècnics; les conseqüències nefastes per a l'economia dels pobles veïns, com l'agricultura a Sa Pobla o el turisme d'Alcúdia i la degradació del medi natural de S'Albufera. Mateu Picornell, de l'INESE (Institut d'Estudis Ecològics), va posar el dit en la llaga denunciant que no s'havia fet un pla hidrològic global per a tot Mallorca a causa dels interessos sectorials que existeixen i que també han retardat un Pla d'Ordenació del Territori.

"els primers perjudicats en cas de salinització serien els poblers i la fauna de S'Albufera"

L'INESE

L'Institut d'Estudis Ecològics ha fet públic recentment un escrit on posen el toc d'atenció en la limitació dels recursos hídrics. Reclamen que abans d'utilitzar la via d'emergència per dur endavant el transvasament es facin estudis i se plantegin alternatives. Dies abans, els geòlegs del departament de la Universitat de les Illes Balears havien denunciat el perill de salinització que comporta el transvasament. L'INESE considera inacceptable avaluar les diferents alternatives en plena fase ja d'informació pública. En aquest escrit, l'Institut recorda les recomanacions fetes pel Consell d'Europa a Estrasburg l'any 1968, a la Carta de l'Aigua, on es diu que aquest recurs és patrimoni de tots i que el seu ús no ha de comprometre els seus usos posteriors.

Les alternatives

A més de reclamar un pla Hidrològic

per tot Mallorca, l'INESE concreta les seves alternatives en quatre punts:

- * Potenciar la reutilització màxima de les aigües depurades, tant en la recàrrega d'aqüífers i en usos directes com és l'aprofitament agrícola o esportiu.

- * Controlar els volums reals d'aigua extreta dels aquífers, així com la seva qualitat.

- * Controlar i disminuir les actuals pèrdues de les xarxes d'aigua potable.

- * Racionalitzar el consum d'aigua, tant el domèstic, com el turístic i l'industrial. Amb mesures complementàries com els comptadors individuals.

I en darrer terme, planificar globalment el desenvolupament econòmic i social. Un tema encara pendent.

Joan Socies Bennàssar
psicòleg clínic

Tel. 54 19 85

Plaça Major, 18, 1r. - sa Pobla

SALÓ

CA'N QUIC

BANQUETS - NOCES - COMUNIONS

C/ Mercat, 81

Tels. Saló 54 01 28 - Tomeu 54 14 98 - Francisca 54 14 93
07420 SA POBLA (Mallorca)

ELECCIONS 93

Com tots sabem el proper diumenge dia 6 de juny estam tots convocats a les eleccions generals per la renovació del Congrés i del Senat. aquests darrers dies han estat de forta activitat per part de tots els partits polítics presents a sa Pobra. El passat divendres dia 28 el Partit Popular feu un multitudinari sopar amb l'assistència de la plana major del PP: el Preident Canyelles, el número 1 al Congrés, Francesc Gilet i en Jaume Font que com és de tots conegut es presenta com a candidat al Senat. El mateix dia el PSM-Nacionalistes de Mallorca va fer un també multitudinari sopar a Can Quic en què també hi era present la seva plana major,

encapçalada per Pere Sampol i Joan Cladera. El PSOE el passat diumenge dia 30 va fer un míting electoral al Saló de Cultura en què intervingueren en Joan March i n'Antònia Mercadal. Els militants del CDS encara que de moment no hagin fet cap acte públic, també estanduent a terme una considerable activitat de cara a la fita del 6 de juny. La revista Sa Plaça desitja que siguin molts els poblers que aquest diumenge puguin satisfer el seu dret acudint als col·legis electorals a depositar el seu vot.

CARTES

RESPOSTA SOBRE EL CINEMA ECOLOGIC

Quan assistim a un acte públic, conferències, exposicions, cicles de cinema, etc., les crítiques enriqueixen d'una manera o altra l'esdeveniment. El que no és gaire adient és fer una crítica totalment destructiva; "tot està malament, tot està mal fet". Per primera vegada s'organitzava a sa Pobra una setmana de cinema ecològic i les persones que duguérem a terme aquesta organització sabíem els riscos que corríem ja que érem novells en aquest aspecte, però férem el màxim esforç per tal que les coses

sortissin el més bé possible.

En un acte públic totes les persones tenen el mateix dret d'assistir-hi i el públic assistent va ser majoritàriament infantil i juvenil, la qual cosa va fer que fos un "poquet" més mal de controlar que un públic adult. Si sou afeccionats al cinema sabreu que en qualsevol sala de projeccions els primers minuts sempre hi ha persones que arriben tard, es fan comentaris, però això es calma tot d'una, i això és el que va passar el dia que es projectava "Bailando con lobos". Amb un poquet de paciència i no aixecant el cul tan

aviat ho haguéssim vist.

Acceptam les crítiques i en properes vegades intentarem millorar i corregir els defectes, però les coses s'han de dir dins la seva mesura, tenint en compte les circumstàncies i mitjans disponibles i no ser tan exagerats. Estam oberts als suggeriments que ens pugueu donar en properes edicions i que esperam que ens faceu arribar.

Ah!, per cert, l'èxit de públic va ser aclaparador.

Biel Serra, Antònia Siquier, Pep Socies.

xerrim

-Un regidor del PP anava fa cosa de dues setmanes dient que presentaria una proposta per decretar el desterrament d'en **Joan Cocou**.

-Aquests dies el batle cercava en **Jordi Soler** per dir-li que el seu darrer article no li havia agradat gens. Nosaltres hem de dir que han estat molts els poblers que ens han dit que els havia agradat molt.

-Aquests dies a sa Pobra entre sopars, mítings, penjada de cartells, asfaltament de carrers, etc. hi ha una activitat mai vista.

-En relació al cobrament dels afectats de la **Secció de Crèdit de la Cooperativa**, són molts els que diuen que fins que no toquin els doblers amb les seves mans no estaran tranquils. Fins i tot hi ha hagut qualche ànima mal intencionada que ha dit que en **Canyelles** tenia aquests doblers dins el comodí i ha esperat fins ara per fer-los sonar. En **Pep Torrens** ens ha dit "no digueu blat fins que no el tingueu dins el sac".

-Aquests dies hem sentit a dir que en **Guillem Caldés** té intenció d'escriure les seves memòries.

-Amb les darreres pluges, la **carretera de s'Albufera** més

que una carretera pareixia un torrent. I a la del cementeri 4 cotxes sortiren de la carretera perquè hi hagué un moment que l'aigua passava d'una banda a l'altra. Ja fa anys que esperam solucions, ara pareix ésser que duu camí d'arreglar-se.

-Aquests dies hem vist molts de cossiols anant amunt i avall, al final hem sabut que era el PSM que regalava **alfabagueres** als comerços.

-Si es donàs un premi al poble amb els **carrers més bruts**, sa Pobra tendria molts de números per a guanyar el primer premi.

-Pels carrers fins i tot hem pogut trobar qualche paper de calcar procedent de denúncies d'infraccions de trànsit fetes per **algun agent de la policia municipal**.

-És d'escàndol el renouer que fa **una moto de Correus**, voldríem que, com deia el vicari Parera, el qui pot prest hi posi remei!

-Ja ho hem dit altres vegades, el **taulell d'anuncis** de l'Ajuntament no dóna a conèixer els acords de la Comissió de Govern.

-En el Full Parroquial del mes d'abril hem pogut llegir tot un rosari de gloses fetes per **don**

Miquel Mulet; no sabíem que el nostre rector tingués aquest caire foguer!

-A Llubí, la setmana passada en motiu de la xerrada sobre les aigües de **sa Marineta**, pegaren un forta escridassada al **President Canyelles**.

-Seguint amb en Canyelles sabem que el passat dia 6, assistí a una festa de la Tercera Edat a sant Joan.

-És de tots coneguts que en Fraga es fa acompanyar pels seus 1500 "gaiteiros", en **Jaume Font**, més modest, duu al darrera una colla de "ximbombeiros".

-**Les arque** de la nostra revista fangoig després dels ingressos a causa de la propaganda electoral.

-Hem sabut que en **Nofre Pons** ha sol·licitat una plaça per a la seva filla a un col·legi pobler, sense haver parlat amb ell, hem deduït que pensa venir a viure a sa Pobra.

-Per acabar direm que seria convenient que algun regidor de l'Ajuntament de sa Pobra controlàs millor els seus nervis, **una mica de "til·la"** sempre pot ajudar!

L'AIGUA, LA SOLITARITAT I LA SUBSISTÈNCIA

per Jordi Soler

De petit sempre m'emmirallava davant el miracle de l'aigua sorgit com un encanteri de les entranyes de la Terra.

D'estiu, quan el Sol encaientia de valent els sembrats i les persones, només el redòs verd de la figuera coll de Dama era un lloc segur per contemplar extasiat el miracle continu i renovat de l'aigua que s'escolava fresca i remorosa des dels cadufs de la sínia fins als clivells assedegats dels sementers. La sínia, enginy nostrat, deixa dels musulmans al seu pas per Huiafàs, fou vençuda pel pas inexorable del temps fins que no n'ha quedat ni una per recordar als joves aqueixa important penyora. Altres pobles n'han sabut més que sa Pobla de conservar les sínies.

Altres vegades eren els vells molins, gegants de ferro i fusta que gratant dins el vent feien sorgir a glopades l'aigua fonda que anava omplint el safareig. El vell molí grinyolava i treia l'aigua vivificadora. Saludava el món amb sos llargs braços i continuava traient a intervals el líquid element. Més tard els vells gegants també foren vençuts un a un i ja es poden contar amb els dits de la mà els que queden en peu. No faria de res incorporar-ne un al patrimoni cultural de sa Pobla.

El pagès però va incorporar a la marjal els avenços industrials i floriren per tot cigonyals, magnetos i centrífugues per continuar arrencant a les entranyes de la terra l'aigua benefactora per fer fruir llurs camps. Eren els anys de les seques quan

els marjalers havien de vetllar tota la nit per treure l'embassada. Record que els horabaixes i les tranquil·les nits d'estiu a sa Pobla, s'oïa, com en sordina, un concert de percussió, on mil sons i tons curts i allargassats formaven una simfonia tardoral i monòtona. Cada pagès, del poble estant, escoltant el concert nocturn sabia si el seu motor s'aturava. L'enginy consistia a posar un pot o llauna fermat al cap del tub d'escapament de tal manera que quan el pot era ferit per les compressions d'aire calent que sortien del motor, deixava anar un renou o xiscle particularíssim que era reconegut immediatament per son amo malgrat la distància.

Eren anys difícils però els treballs es veien sempre recompensats amb la generositat dels esplets. El miracle de l'aigua es repetia puntualment.

Fins i tot avui aquest miracle es produeix cada dia a Sa Pobla tan sols prement un botó. La meravella de veure créixer dia a dia els sembrats amarats amb l'aigua transparent i nutritiva.

Sa Pobla, tothom ho sap, si un recurs té que fins ara l'havia enriquida, no és altra cosa que l'aigua i aigua dolça, bona i abundant. D'aqueixa forma s'arranquen a la terra un parell d'esplets cada any. La terra poblera, ben mirat, no és d'una qualitat extraordinària, és l'aigua el que fa bons els sembrats a Sa Pobla.

El mes passat parlaven dels problemes de la marjal. AL'enfilall de

desgràcies avui hi hem d'afegir el que seria la mort definitiva de la marjal poblera. Si es du a terme, com està previst, el trasvasament d'aigua de l'únic aquífer verge que queda a Mallorca, parlem de l'aquífer de Sa Marineta de LLubí. Sa Pobla en pocs mesos pot passar d'esser un jardí a convertir-se amb un salobrar com el de Campos. Si escoltam els qui hi entenen, si se'n duïen l'aigua cap a Ciutat, el desastre per a Sa Pobla seria irreparable. L'aigua es salinitzarà i no serà bona per segons quins sembrats. Una altra conseqüència de la fuga de l'aigua seria el conseqüent ressecament de l'Albufera i per tant la desaparició de multitud d'espècies pròpies dels aiguamolls.

Deu mos guard d'un ja està fet. Si una vegada l'aigua es torna salada el fenomen ja és irreversible.

Estam d'acord que l'aigua no és propietat de ningú o millor dit que l'aigua és propietat de tothom però també estam d'acord que l'aigua no es pot tudar tan alegrament en coses no primordials, camps de golf, piscines, etc, i per altra part no es poden permetre aquestes quantitats absurdes de pèrdues (fins un 20%) quen hi ha a Ciutat.

Volem esser solidaris amb la gent que té set però no volem que ens robin, sense necessitat, l'únic recurs que tenim per sobreviure, quan no s'han esgotat les solucions alternatives, abans de fer malbé l'únic aquífer subterrani que ens queda a Mallorca.

MARIA ANTÒNIA ALEÑAR

ARA MÉS QUE MAI,
**EL CENTRE ÉS
NECESSARI**

L'AIGUA DE S'ALBUFERA, L'AIGUA DE SA POBLA

Per Joan Mayol

Fa poques setmanes es va publicar als diaris de Ciutat una carta d'un amo pobler relativa a la gestió de l'aigua de S'Albufera, on manifestava la seva disconformitat a la sortida d'aigua del prat cap a la mar. Es ben comprensible que els pagesos i marjalers estiguin malapler amb la situació econòmica de l'agricultura, i personalment trobo que val més que protestin al fet que es resignin, encara que alguna protesta poc amable i injusta em pugui esquitjar personalment. En qualsevol cas, en atenció a "En Cremat" i a totes les persones que passen pena pel futur de l'horta i de l'Illa, voldria presentar en aquest escrit quin és el sistema amb què gestionam l'aigua de S'Albufera i per què ho feim així.

Quan la Conselleria d'Agricultura es va fer càrrec de S'Albufera, va ser amb el projecte de conservar i millorar la fauna i la flora de la zona humida més important de Mallorca. Naturalment, aquest projecte no podia anar en contra dels interessos dels pagesos i de la comarca, de manera que es va començar per dur endavant un dragat ben conforme dels torrents (de Sant Miquel primer, després de Muro), i la restauració de comportes i sistemes per evitar que, per mor del dragat, l'aigua salada pogués arribar a pujar massa amunt i fes malbé algun pou de la Marjal. Després s'han escurat altres canals i síquies, que faciliten la sortida de les plenes que fa pocs anys, quasi cada temporada, quedaven retenides devers Son Carbonell i Can Blau, i tant de mal feien.

Tots els que han estudiat i fet feina a S'Albufera saben ben bé que l'aigua és la mare de la vida del Parc Natural. Per això restaurarem les comportes dels anglesos, al Canal des Sol i Sa Siurana, per poder retenir la sortida de l'aigua de S'Albufera quan interessa. Però, alerta! si l'aturàssim del tot, si l'aigua no correués mai, S'Albufera es corrompia, les aigües perdrien l'oxigen que tenen al fons, la

immensa quantitat de matèria orgànica que hi ha a tot el prat fermentaria i podríem ocasionar una catàstrofe, una gran mortaldat d'animals i un mal molt gran. Per altra banda, si S'Albufera queda separada físicament del mar, no hi poden entrar peixos ni anguiles, i una bona part de la seva riquesa desapareixeria també. Quanta més aigua, millor, però l'aigua aturada es podreix. Com sempre, no hi ha solucions massa fàcils!

Nosaltres pensam que hem de retenir aigua, però també hem de permetre que corri, com ho feia abans de les obres dels anglesos. S'Albufera ha d'estar apunt per poder amollar l'aigua de les plenes, però no convé que quedi eixuta de cop, ni plena d'aigua embassada i immòbil. Si algun pagès troba que quanta més aigua, millor (sense pensar que ha de ser bona), els pescadors pensen que hauríem de tenir sempre obert, perquè el peix pugui pujar (malgrat es perdin tones d'aigua); i als propietaris del bestiar que pastura el prim l'aigua els fa nosa; i cadascú tira de son vent... Com passa ben sovint a la vida, s'ha de trobar una solució de compromís.

Les comportes de S'Albufera retenen tot l'hivern uns quatre milions i

mig de tones d'aigua (quatre mil cinc-cents milions de litres!), perquè les comportes pugen el nivell uns 30 cm. Però quan la comporta vessa per alt, s'obre unes hores, per moure l'aigua del Parc i permetre l'entrada de peixos. Justament, En Cremat va passar pel Pont dels Anglesos en un moment en què les comportes estaven obertes, i va pensar que hi estaven sempre, i "m'ha trebucat es carro". Vull tranquil·litzar-lo: les comportes passen molts més dies tancades que obertes, i procuram retenir aigua, tant per bé de S'Albufera com dels pous immediats. S'ha de dir que els pous són molt mals de carregar des de S'Albufera, que està més prop del mar (està 'aigües avall', perquè l'aigua subterrània, encara que sigui a poc a poc, també corre cap a la mar), però quanta més aigua hi hagi a S'Albufera, més retura el corrent, i per tant, beneficia els pous.

Som ben conscients que conservar S'Albufera s'ha de fer amb l'ajuda, o almenys l'acceptació, dels que hi viuen a prop, no sols perquè és bo per S'Albufera, sinó perquè és just per a una forma de vida, l'agricultura, que ha respectat durant tants de segles els valors naturals de l'actual Parc Natural.

Ferrn Gudiol

VOTA
FUTUR
VOTA
PSOE

Pel progrs de la majoria

“Més enllà de la façana”

Per Alexandre Ballester

Sovint, per estímuls puntuals, sensorials, puc reviuire escenes, o fases de la meua infantesa i, per connexions associatives, establir tot un panorama referencial. Aleshores, episodis i personatges es fan present. El marc del record s'esdevé viu i definit. Detalls i situacions retornen clars, com si el temps no hagués passat. Així puc submergir-me en el gruix del moment que vai viure i revis sensacions, noms i rostres amb imatges que, per allò de les associacions, s'entrunyellen amb altres i configuren segments concrets del mosaic d'un passat personal que, per acció vivencial, es part d'un passat col·lectiu. Cada memòria personal és part de la memòria d'un poble.

Just vaig veure la fotografia, aquesta fotografia, velles flaires i persones conegudes afloraren a la meua consciència. L'antiga "costura", o escola de nines, amb la carniceria municipal a la primera planta.

Els frontis d'un aire simètric i blanquinós. La porta que escampava per la plaça una cansueta sil·làbica i monorítmic ressò de taules de multiplicar. La porta devia tenir cent capes de pintura, les darreres d'un marró vermellós, de tacte aspre. Ja a l'entrada, una bavarada ominosa i punyent, d'olor d'escola, davallava pels vermellosos escalons de teula gastada. A l'aula, les parets eren emblanquinades amb una ampla franja, a la part baixa, de color grisenc, neutre i sofrit. Una columna de ferro colat al mig de la sala estintolava unes bigues fosques que sempre feien olor de petroli. Per les finestres entrava la joia d'una llum esfullada pels arbres de la plaça. Quan jo vaig conèixer l'escola, de pàrvuls, vers l'any mil nou-cents trenta-vuit, havia una mestra amatent, portava una permanent i vestia jaqueta. Quan jo vaig començar, ja sabia llegir, me n'havien ensenyat els meus pares, a casa. Durant el "gloriós", el meu pare fou confinat a no poder sortir de casa, per "esquerrà", i tingué moltes hores

per a dedicar-me.

Sols vaig anar un any a "sa Costura", el següent vaig passar a "sa Graduada". Però vaig seguir, per raons d'amistat familiar, tenint relació amb dona Caterina Pastor Coll, que era la directora de l'Escola de Nines. I, anys després, vaig conèixer una mestre exemplar, disciplinada i cordial, culta i, en el fons, lliurepensadora, era dona Leonor Ferrer, de Barcelona que, durant anys residia a la posada "Vialfàs", Mercat catorze, veïnat de casa. Moltes nines, avui dones, a sa Pobla, passaren per la classe de dona Leonor, i, encara, jo ho veig, en conserv un segell.

Però la memòria sols és una part de la història i la història restaria com un lirisme enyoradís si no tingués el suport específic de les dades. Referint-se a l'edifici de l'escola, avui Club Cultural, esmentaré, suscintament, ara, unes referències bàsiques. Més enllà de la façana.

El nou de gener de mil vuit-cents setanta-vuit, es presentaren a l'Ajuntament els plecs per a la construcció de la carniceria, i s'adjudicà al mestre d'obres Rafel Quetgles. Així és que es va edificar, originalment, la planta baixa, per a carniceria municipal, i el primer pis destinat a escola de nins. Així va seguir anys i anys. No va ésser fins a l'agost de mil nou-cents vint-i-u que començaren, i es realitzaren acceleradament, les obres d'edificació del segon pis de l'escola. Aleshores hi havia el mestre Bartomeu Pastor Vidal, amb l'ampliació podria tenir un auxiliar, don Bartomeu, l'any mil nou-cents setze, havia passat, destinat, de Petra a sa Pobla. El pas dels nins de l'escola de sa Plaça d'es Vaumar a l'escola nova "sa Graduada" no es va produir fins a la dècada següent. La primera pedra de l'Escola Graduada, a la "Tanca de'n Verdera" no tingué lloc fins el vint-i-set de desembre de mil nou-cents vint-i-cinc, si bé, en realitat, les obres no començaren fins dos anys després.

En restar lliure l'escola del

Vauamar, hi passaren les nines. L'any mil nou-cents vint-i-set, dona Caterina Pastor Coll, que era mestra a Valldemossa, permutà la plaça amb dona Amàlia Iglesias Escofet, que era la mestra nacional a sa Pobla. Així, dona Caterina prossegueix, a sa Pobla, la saga escolar dels Pastors. D'altra banda, el seu germà Josep, no és destinat a sa Pobla fins el mil nou-cents trenta-tres, havia aprovat oposicions a magisteri, l'any vint-i-set, i havia estat a Soria i a Vilafranca de Bonany. El seu germà Gabriel, va caure al front durant la guerra civil.

Tornant a l'edifici, vers els anys cinquanta, pocs carnisers volien taula al local, les instal·lacions domiciliàries eren millors. Així, l'an mil nou-cents cinquanta-quatre, l'Ajuntament cedí el local al "Club de Ajedrez" que, un cop realitzades les obres corresponents, com a "Club Cultural y de Ajedrez", inaugurà el sis de desembre d'aquell any. El "club" havia nascut al soterrani del "Bar Planes", avui "Bar Vaumar", i, de sempre, fou conegut, popularment, com "Es cavallets".

Per cert, i parlant de soterranis. El soterrani de "sa carniceria" era conegut, pel poble, com "Es Fondet", i era on empresonaven els malfactors, protagonistes de bregues i altres alderulls.

La primera pedra de la nova escola de nines, "Grup Nostra Senyora de Vialfàs" tingué lloc el vint-i-tres d'agost de mil nou-cents cinquanta-set. Així, l'edifici de sa Plaça resta orfe de veus escolars. I, als baixos, va seguir l'entranyable activitat d'es Cavallets. Però això és ja una història del cor i una memòria de la història emocional.

EL FRACÀS ESCOLAR

Josep Joan Capó

Ha arribat el mes de juny i, amb ell, els disgusts, plors, correctius... S'ha esperat acabar el curs perquè els pares vagin a parlar amb els professors. Han deixat passar massa ocasions. Ja no hi ha remei. S'acosta el temps d'imputar el fracàs a algú de dins l'àmbit escolar: professorat, pares, alumnes, Consell Escolar, A.P.A. Els progenitors solen donar les culpes als mestres, aquests al sistema educatiu o a l'ambient familiar o al mateix nin i, així, tothom se n'escapa. Hi ha sempre quelcom o algú a qui inculpar. Entretant a sa Pobla es preveu, com gairebé cada any, que es donaran a totes les escoles al voltant del 50% de graduats escolars. Això significa que, de tots els joves escolaritzats, només la meitat superen les proves bàsiques.

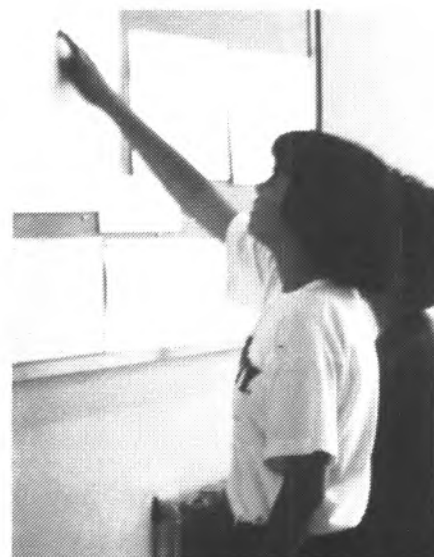
El problema pot venir per molts de llocs distints. S'ha escrit molt sobre aquest assumpte, però en voldria deixar un damunt la taula que pugui servir com a tema de debat. Quantes vegades no s'han vist problemes d'inadaptació escolar i pocs anys després el mateix jove ens ha servit a un restaurant assolint més que satisfactòriament la seva tasca?. O treballant bé a una fusteria?. O arriscant muntant una petita empresa i triomfant posteriorment?. En podríem trobar bastants, de casos

similars. Qui o què falla?. Tal vegada els programes.

La L.O.G.S.E. intenta salvar el desequilibri entre les utòpiques programacions i la realitat, l'entorn propi, es procura donar més importància a les circumstàncies on està ubicat el centre. L'escola no pot allunyar-se de la vida quotidiana. Aquesta és la filosofia que pretén la nova Llei d'Educació, però estan els educadors preparats per dur-la a terme?.

No s'hauria d'haver començat per a reciclar els mestres?. Després d'una jornada amb 30 alumnes, els resta una altra dieta per preparar les classes del dia següent i no hi ha, com és natural, ni temps ni predisposició per assistir a uns cursos, generalment a Palma, on puguin millorar els seus coneixements. Per altra part, totes les despeses van al seu càrrec. Amb els anys, s'entra dins una monotonia difícilment recuperable.

Crec que no es mala idea la de concedir anys sabàtics obligatoris perquè puguin millorar i, posteriorment, transmetre el que han après. D'aquesta manera sorgeix un nou problema: qui està capacitat per impartir aquests cursos? No és el

professor d'EGB el que pot aplicar millor la didàctica?. Hi podria haver un intercanvi entre els mateixos educadors. El mestre no necessita adquirir més coneixements, el que necessita és la forma com els dóna a conèixer entre els seus alumnes. Es tracta d'entrar dins els sentiments del jove estudiant, saber quines són les seves necessitats, els seus problemes, i, així, s'arribaria a aconseguir, tal vegada, el mateix que es pretenia al principi: els objectius marcats pel propi sistema.

Si volem cercar culpables, cosa que em sembla poc correcta, en trobarem. Tots ho som un poc: la poca col.laboració que rep el mestre per part dels pares i viceversa, la difícil aplicació dels programes educatius, l'ambient familiar. La desídia del propi educand... El menys culpable, l'infant. Millor seria cercar possibles solucions.

Dra. MAGDALENA BENNÀSSAR MOJER
TOCOLOGIA - GINECOLOGIA

dilluns i dijous
de 9,30 a 13,30

dimarts i divendres
de 15,30 a 19

CLINICA PLANAS, S. A.
C/ Menorca, 3
Tels. 73 03 45 / 46 - 73 88 43 / 44
07011 - PALMA

C/ Fadrians, 28, 1r.
Tel. 86 20 92
07420 - SA POBLA

Son Fornés, S. A.

Ctra Sa Pobla - Inca, Km. 1'200 - Tel. 54 09 12
07420 - **SA POBLA** - (Mallorca)

QUÈ FER AMB ELS FEMS?

UTOPIA I REALITAT

Per Nofre Pons

El fet és que consumim. I el consum porta íntimament lligat la producció de fems. Material inservible, autèntic paria de la terra. Es produeix en una quantitat depenent del nivell de vida de les comunitats: quant més nivell, més fems, d'un a dos quilograms per persona i dia.

Les conseqüències: hi ha una producció de matèries indesitjables, improductives, estèrils.

Som la primera generació que ho veu. Ben poc temps fa que la vida es plantejava, per ella mateixa, en un sentit més equilibrat, més ecològic. No hi havia gairebé plàstic, i les botelles de vidre de "graciosa" d'en Ballester es tornaven posar al caixó de fusta una vegada buides. A la fàbrica, es netejaven i es feien servir de nou per la tasca que Déu i els homes els havien donat: refredar les gargamelles dels poblers els tòrrids matins d'estiu.

Quin ingenu es pensa que el RECICLATGE és un invent de l'era moderna. Quan jo era nin tot podia servir de nou. Els mobles vells, per aquella cambra una mica amagada, i quan no quedava més remei, a la foganya a fer més curtes les nits d'hivern. Les restes del menjar, als seus recicladors naturals: les gallines, (TOTHOM SAP QUE S'HO MENJEN TOT), campaven pel femer, i els porcs, a la soll i es barallaven per produir la meravella de reciclar la matèria orgànica: de les closques de meló, de les pells de patata, de les cebes podrides, es feien ous de closca daurada, quiques viveretxes i de coll vermell que donaven el brou imprescindible a les parteres - heu de saber, eventuais lectors, que el brou de gallina era, ara fa quaranta anys, la dieta obligada a una dona que acabava de parir-, o també, altra meravella de la bioquímica, les restes orgàniques inservibles es feien vermelles sobrassades que acumulaven substància durant la fredor de tots els dis d'hivern, per mostrar el seu sabor passat Pasqua, que és quan, lluny ja del pecat de Quaresma, més t'omplen la boca i els sentits.

En aquells temps, quan érem joves, el reciclatge no era, com ara, una

opció: estava inserit a dins la vida. La padrina l'erna netejava el peix tirant les butzes a la mardel Barcarès, els pagesos anaven a cercar les algues de la platja com al millor adob per enriquir les seves marjals. Tothom tenia un femer a ca seva, i els fems es tiraven a marjal per enriquir i nitrogenar la terra. Les sabates foradades s'arreglaven, els vestits vells s'apedaçaven...es tenia, per intuïció, aquella idea de la Relativitat Universal: la massa no es produeix ni es destrueix. Sols es transforma.

Aquest principi, el de l'eternitat de la massa, que semblen haver oblidat el nostres dirigents. A Mallorca, es calculen de 300.000 a 500.000 tones de fems a l'any. Entre parèntesi: cap organisme ha fet estudis seriosos per quantificar la producció de fems a la nostra Illa.

Quina és la solució més fàcil?: (1) educar els mallorquins en el sentit que no podem seguir tudant el fems d'aquesta manera, re-educar-los en el reciclatge, que és el que sabien fer els nostres padrins, o (2) cremar el fems perquè no es vegi: **INCINERAR**, diuen els senyors del Consell Insular, Verger, Morano, Toharia etc... Posar la brutor davall de la catifa (cremar el fems no vol dir - ni de molt- fer desaparèixer el fems) o enfrontar-se al problema de manera seriosa, humana i científica.

Hi ha petits detalls, sense

importància: cremar els fems, genera una multitud de substàncies tòxiques, la immensa majoria de les quals no han estat estudiades encara. Les més conegudes, les dioxines, estan batent els records de perills: acusades d'esser **la més potent substància coneguda a l'hora de produir càncer a les rates**, més important encara és la seva acció immunosupressora, afavorint l'aparició de malalties infeccioses i tumorals. Elements formats per la unió de benzè amb el clor, tenen una curiosa afinitat per als greixos. Què passa? Que se'n van a la llet, - de la vaca i de la dona- als greixos dels animals terrestres i dels peixos. ¿Sabeu quan temps hi romanen allà?. Una vida mitjana de dos a deu anys.

¿Voleu saber si algú ha contemplat el perill que per als mallorquins comporta la incineradora prevista a Son Reus?. (11.000 milions de pessetes d'inversió, no ho oblideu) Vos contestaré: a l'estudi d'impacte ambiental d'aquest projecte **NO HI CONSTA CAP CAPITOL PER ESTUDIAR ELS EFECTES SOBRE LA SALUT PUBLICA!**

A Sa Pobla es produïrien, calculant sempre a ull, unes 3.500 tones mètriques de fems a l'any. D'elles, hi hauria uns 1.300-1.400 tones de matèria orgànica, que, reciclada, aniria de perles per a les nostres marjals. ¿Algú ha pensat en això?

Curiosament, en el tema dels fems, l'única solució que permeti mantenir la integritat de la nostra terra és la més utòpica: **NO PRODUIR FEMS**. I si en produïm, reciclar-los.

El senyor Verger diu que, arribarà a reciclar-se un 40% en deu anys. ¿Com pot confiar tan poc aquest senyor en el poble mallorquí?. Si els navarresos reciclen el 60% dels seus fems, si pobles de USA arriben al 80%, ¿per què no nosaltres?

En temes d'ecologia hem d'esser realistes i demanar la lluna. No ens podem permetre el luxe de trencar aquesta terra, perquè no en tenim d'altra. En assumpte de fems, o aprenem a reciclar, o ens menjarà la merda.

“Jacques el fatalista”

per Joan Gelabert

D'ençà que el món és món i, sobretot, d'ençà que aquest animal bell que era Eva va fer pecar aquest animal irracional que era Adam, tot convertint-lo en animal racional, aquest, l'home, va tenir la necessitat imperiosa de donar una explicació racional a totes les seves desgràcies. En aquest cas, ell va concloure que ella era un animal fatal. Amb el temps, però, les desgràcies van venir no del món conegut sinó de

l'Inconegut, i l'animal racional va deduir que hi havia una força cega i totpoderosa contra la qual res no es podia fer: el Fat. Va ser aleshores que van néixer els déus immortals, i amb ells, els grecs, aquest poble malgrat tot civilitzat, van crear la tragèdia en la qual la fatalitat esdevé bella fins a la mort. I fou, tanmateix, la necessitat de donar un sentit racional a la fatalitat de la mort allò que provocà, en l'animal racional, l'adveniment d'un sol Déu i el naixement del cristianisme, i a partir de llavors el fatalisme es reduïa a això: els bons al cel i els dolents a l'infern. Aquesta dualitat fatalista, amb el temps, va acabar per matar (si hem de creure Nietzsche) Déu, i en el seu lloc, lentament, l'Estat es va sacralitzar i aviat la política va adoptar el fatalisme com a religió: una causa produeix un efecte i contra aquesta causa no es pot fer res, de manera que la vida és fatalment un seguit d'efectes necessaris. Així: la bomba atòmica sobre Hiroshima és l'efecte de la guerra, i prou. La de Nagasaki, també. Que l'ex-lugoslàvia sigui un escorxador és

sols una fatalitat històrica; i si en aquest gran cementeri que és Africa la gent per milions cada any es mor de fam, doncs això, la fam, sols és una fatalitat natural. Es el destí, és el Fat, i prou. De manera que el món, d'ençà que és món, no ha canviat tant. Segurament hi ha dones fatals, i segurament hi ha passions que desemboquen en la tragèdia, però quan el fatalisme suplanta l'Ètica, l'home, aquest animal racional, esdevé una obscenitat.

Fa dos-cents anys - Déu meu: com passa el temps, si sembla que va ser ahir! - que Denis Diderot va escriure “Jacques el fatalista i el seu amo”, novel·la dialogada que ara publica l'editorial Edhasa. El lector pot llegir les 258 pàgines, si vol. Si no, es pot entretenir amb aquesta qüestió: si la vostra dona us vol fer banyut, què fareu? Si sou un fatalista com Jaques, pensareu com ell i, com que de totes maneres ella us enganyarà i, per tant, faceu el que faceu, us farà banyut, fareu com ell: us n'anireu a dormir. Però, si no sou fatalista, què fareu? Eh, què pensau fer?

Celler Ca'n Cotà

Carrer Lluna, 27 - Tel. 86 21 55
07420 Sa Pobla (Mallorca)

RESTAURANT MARINA

**Cuina
Mallorquina**

C/ Marina, 15
Tel. 54 09 67 - SA POBLA

Polauto

Jaume Pol Cladera

Héroes de Toledo, 54 Tel. 54 58 72
ALCUDIA (Mallorca)

Jaume Pol Cladera

Carretera Inca, 57 - Tel. 54 09 88 - SA POBLA
Héroes de Toledo, 54 - Tel. 54 58 72 - ALCUDIA

CRISTALERIA SERRA

ESPEJOS - MURALES - MAMPARAS DE BAÑO
INSTALACIONES DE VIDRIO EN GENERAL
Y CARPINTERIA DE ALUMINIO

C/. Fray Junípero Serra, 67 - Tel. 54 02 89
07420 SA POBLA (Mallorca)

Drogueria
Ferreteria
Pesca .

Jugueteria
Perfumeria
Regal

CA'N MUNAR

C/ Major, 36
Tel. 54 03 98

SA POBLA
Fax 86 23 61

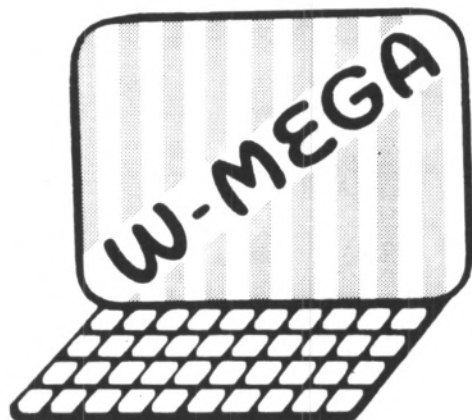
joieria i rellotgeria

som més barats perquè som fabricants

c/ Ramon Llull, 42 - telèfon 54 19 65 07420 sa Pobla

ordinadors

SA POBLA
PL. MAJOR, 16 - TEL. 86 24 45

Oferta del mes!!

386 DX - 40
4 mb Ram
2 sèrie 1 paral.lel 1 jocs
disc dur 106 mb.
disquera 3 1/2 (1.44)
teclat 102 tecles
monitor color súper VGA

134.900 ptes.

O DES DE 5.400 AL MES!!

i.v.a. no inclòs

Una Masia de 200.000 dòlars.

per J.P.

Quin és el vostre bar predilecte? És un lloc net i ben il·luminat? Un espai tranquil amb un porxo ombrívol, o una terrassa sobre el blau del Mediterrani? De les vostres preferències - i de les meves - en podem parlar molta estona per què aquest tema ha produït molta literatura. Ens podríem referir a les clàssiques tertúlies de cafè -amable i deliciós costum que ja és història- i fins i tot encara trobaríem algú que hagi vist en **Georges Bernanos** escrivint en el desaparegut **Bar Alhambra**, al costat del també desaparegut Teatre Líric. De totes maneres, el que està ben clar és que els bars d'avui, com tantes altres coses, ja no són el que eren abans. Crec que no hi ha un sol cafè a Mallorca on hom hi pugui anar a llegir plàcidament. La televisió, les màquines de milions, la maleïda música ambiental i, el que encara és més important: els parroquians, s'encarreguen de fer-ho impossible. Els antics cafès eren llocs de reunió on la gent parlava, avui han esdevingut locals de difícil descripció. No obstant, ja que el cafè que ens agradaria no existeix, freqüentem el que tenim més a prop o el que tenim més acostumat.

A vegades, i per distints motius, arribem a establir amb un bar una sòlida relació d'amistat i

confiança. Aquest és el cas d'aquests dos personatges: **en Joan Miró i en Hemingway**.

Tothom sap que un dels quadres preferits d'en Hemingway era "La Masia", pot ser vos agradaria saber la versió de l'escriptor, que conta com el va aconseguir, precisament a un cafè. A. E. Hotchner, també escriptor, amic personal i biògraf, ho descriu de la següent manera aprofitant l'avinentsa d'una estada conjunta a París l'any 1950. Mentre passejaven per la "Closerie des Lilas", s'assegueren a la terrassa d'un bar obscur i tranquil. Hemingway començà dient:

"Ells -la gent del bar- es varen portar molt bé quan jo ho necessitava. Com aquella vegada amb en Miró. Miró i jo érem bons amics; fèiem molta feina, però cap dels dos veníem res. Les meves històries curtes eren totes retornades amb notes de rebuig, i els quadres sense vendre d'en Miró s'acumulaven per tot arreu del seu estudi. Jo m'havia enamorat d'una pintura de la seva granja del sud -el quadre m'obsessionava-, i encara que jo no tenia ni un cèntim, volia que fos meu. Però ja que érem amics vaig insistir en que ho féssim mitjançant un tractant. Així que vam portar el quadre al tractant que, sabent que tenia una venda segura, l'hi va posar un preu de **200 dòlars**; un preu

maleïdament exorbitant. Però ho vaig arreglar per pagar-ho en sis termes. Em va fer firmar un contracte hipotecari perquè, en cas que jo deixés de pagar un sol terme, perdria el quadre i els diners que ja havia pagat. Bé, escatimant i arreglant-me com vaig poder, vaig arribar al darrer pagament. No havia venut cap història curta ni cap article, així que no tenia ni un franc. Vaig demanar al tractant una extensió del termini però, naturalment, ell s'estimava més quedar-se amb la meua "pasta" i amb el quadre. I aquí arribem al bar.

El dia del venciment, vaig entrar amb el cul apallissat i trist a demanar una copa. El cambrer em demanà que em passava i jo li vaig explicar l'assumpte del quadre. Ell, discretament, ho va dir als cambrers, i ells, de la seva butxaca, replegaren els diners per ajudar-me.

-Vols dir -diu en Hotchner- que això és "La Granja" que tens a la teua casa de Cuba?

-Yep,-diu el Hemingway- assegurat per 200.000 dòlars, així que ja pots veure per què m'agrada venir a aquest "garito."

Papa Hemingway, a personal memoir.

per A.E. Hotchner.

Ed. Weidenfeld and Nicolson
Londres, 1966.

JP INSTALACIONES SANITARIAS
Juan Pascual Massanet

fontaneria, calefacció, gas, instal. autoritzat
per la Conselleria d'Indústria

C/. General Marzo, 7
Tel. 54 23 79

07420 SA POBLA (Mallorca)

Catalina M. Serra
SEGUROS

Pl. Constitució, 7 - Tels. 54 02 35 - 54 02 56
07420 SA POBLA (Mallorca)

"*Mai no somnio quan dormo, sinó quan estic despert*" (Joan Miró)

Per Ramon Molina

Isidore Ducasse, comte de Lautréamont, ens deixà el "Cants de Maldoror" per a la història de la literatura i aquest pensament per a la història de l'home: "*Il faut faire de la poésie un affaire de tout le monde*". Lautréamont, com també ho feia Hegel, considerava la poesia l'essència mateixa de l'art, és a dir, la matèria primera de l'emoció, però mentre el mestre de la dialèctica -funcionari al servei de rei de Prússia- ho constatava cerebralment allunyat del seu cor que guspirava pels incendis i les degollines d'aristòcrates de París, el nostre comte vivia i moria enmig del goig i el gaudi de la luxúria fins a la infàmia.

No ens ha d'estranyar que els surrealistes, esplèndids soldats al servei de la subversió, compregueren la necessària simbiosi entre la raó i la passió, la congruència de vindicar alhora la rigorositat de la dialèctica hegeliana juntament amb l'esplendorós llibertinatge del somni viscut. Per això, quan el surrealisme trencà definitivament amb el nihilisme dadaïsta, l'automatisme creatiu dels seus orígens es dissolgué en aquell "*llarg i raonat esgarriament de tots els sentis*" (Breton). Això fou el surrealisme: la sistematització de les rotundes possibilitats de la poesia per a que l'home fos amo i senyor dels seus somnis. No era una follia, un desvari utòpic, una contingència... Era la mateixa necessitat històrica que s'imposava front a la decadència de la llibertat humana i per tant front a la decadència de totes les seves manifestacions creatives: l'art en primer lloc. Aquella gran batalla es perdé per a la col·lectivitat. Estats, exèrcits, treball-mercaderia... tota la nocivitat del sistema ressorgí reforçada després del col·lapse de la guerra mundial. El surrealisme com a moviment es dispersà i els surrealistes tornaren a ésser, tan sols, artistes que somiaven a la solitud del seu taller.

Joan Miró : Portrait de la Mère Ubu

Joan Miró era un surrealista, era a més un surrealista format a l'edat d'or del moviment, amic de Masson, Leiris, Breton, Péret, Ernst ... i solidari de manifestos i proclames incendiàries que avui farien avergonyir-se a qualsevol esquerranista "enragé". A l'any del seu centenari pocs han recordat la significació d'aquesta relació de Miró amb el surrealisme; sols recordam un magnífic article signat per C.Cantarellas (El Dia del Mundo, 20-04-93) -la lectura del qual recomanem vivament- on s'assenyala encertadament el surrealisme de Miró i la seva estada a París del 1924 a 1940 com el nucli formatiu de la iconografia i la sintaxi de la seva plàstica. Fora d'aquesta contextualització l'obra mironiana queda limitada a la simple condició d'obra d'art i pateix, per tant, dels mateixos entrebancs que restringeixen el gaudi de la poesia (la substància de l'art) a la nostra època decadent.

NAUFRAGIS I COMENTARIS (I)

La fi del socialisme degenerat a l'Est ha servit a molts d'amics i coneguts per deixar, sense remordiments de consciència, la militància esquerrana. Inesperadament, hom ha descobert afeccions llarg temps soterrades: veure amb tranquil·litat els serials televisius; anar els diumenges a la platja sense haver de contar els minuts que resten per la reunió del Partit; sopar sense preocupar-se per l'aferrada de cartells; oblidar la lectura de llibres compromesos; substituir-la per jocs japonesos d'ordinador.

El seu progressisme era ben curiós. En una època esvaïda desaparegué de l'organització emportant-se les cotitzacions dels militants. Amb els diners dels abnegats treballadors i treballadores que havien confiat, il·lusos, en el seu esperit revolucionari, muntà un negoci de fotografia que, amb els anys, a mida que la reforma s'anava consolidant, amplià. Ara té a les ordres més de cinquanta empleats -diu que ajuda a acabar amb l'atur!- i, quan li fan entrevistes, se'n riu del seu temps de joventut, quan era conegut arreu a causa de les seves idees esquerranes. Una mica avergonyit per l'origen obscur de l'actual riquesa, a vegades, per tenir la consciència en pau, fa algun donatiu a la causa. Unes pessetes per ajudar a pagar el lloguer de la seu, els cartells contra l'arribada dels vaixells nuclears ianquis. Poca cosa més. Però això li permet fer la digestió sense necessitat d'emprar massa bicarbonat.

Els companys de la feina, els amics, els teus familiars més pròxims somriuen alleugerits quan els comuniquen que per fi has deixat la lluita o que ja no creus en el sindicat, en la possibilitat de canviar el món. El desencís, la desil·lusió o el cinisme són considerats, avui en dia, com a suprema, excelsa intel·ligència. Et faran copets a l'esquena, pronunciaran les frases de ritual: "ho hauries d'haver fet molt abans", "tanmateix el món no canviarà mai", "desenganya't, tothom va a la pela", "no perdis més el temps amb somnis d'adolescent". Aquestes serien llurs frases preferides si de veritat haguessis pensat en deixar la lluita a favor d'un món millor. Però per ara no fruiran d'aquest plaer. Hi ha encara moltes parets a ciutat on deixar constància de les nostres justes raons.

Després d'haver obtingut un altre guardó literari, el periodista (amic del director, de la Banca March, amb bon sou, a les ordres sempre de qui mani, servil amb el Consell d'Administració i els seus capricis), demana a l'autor, des de la superioritat que dóna tenir un mínuscul espai de poder: els secrets de l'escriptura; l'origen d'una fol·lia que no acaba d'entendre. Vol esbrinar si l'autor pot sobreviure amb els seus escrits, si té moments de defallença, si guanya prou diners, si canviaria d'ofici de tenir-ne una oportunitat. Cap pregunta sobre el significat i intencions de l'obra guardonada. Hom ja coneix aquesta mena

de gasetillers que ne un dia llunyà volgueren escriure, o que, fins i tot, tenen un esbós de novel·la guardada al calaix. En obtenir el títol optaren per la seguretat i la mediocritat ben pagada. No poden entendre com encara queden al món alguns tocats d'ala capaços d'enfrontar-se al destí a pit descobert i que volen viure d'acord amb llurs idees i creences. Un cert to de frustració, producte de la seva evident covardia, omple cada una de les seves estúpides preguntes.

La direcció dels diferents suplementos culturals és plena d'eunucs de l'esperit, de poetes d'un sol llibre, de narradors de diumenge, d'autors amb una novel·leta editada pel Consell després d'haver patit mil hores demanant audiència a l'amo. N'aprofiten les quatre pàgines per blasmar contra el que s'està fent al marge del seu recer, recomanen el dolent per obscurir la feina dels bons creadors. Inventen mites, falsos profetes, ajuden el cosí, l'amant, el qui no pot molestar. Odien a mort la generació que comença a escriure il·luminada pel fulgor d'aquell maig del seixanta-vuit. Ara són feliços amb la pujada al poder dels especuladors, amb la canonització dels Cela, Terenci Moix i tutti quanti, amb la restauració capitalista a l'Est. Han engreixat. Els diaris paguen fabuloses summes per blasmar contra el socialisme. Alguns han de fer footing cada matí per provar de dissimular la panxa. Fets coneguts i sense gaire importància. Pura anècdota de l'era del buit. Els camins de l'art i de la vida passen per uns altres indrets molt allunyats de llurs pàgines "literàries", aquesta "cultura" de les clavegueres que domina tot el paisatge.

Miquel López Crespí

Viuda d'Antoni Serra, S. A.

PATATA DE CONSUM

CEBA

PATATA DE LLAVOR

LLEGUMS SECS

FERTILITZANTS

Mercapalma

Sa Pobla

oficines (07007 - Palma)
ZAC parcel·la núm. 6
266158 - 62

vendes
p. 117 - 119
263205 - 06

Fax: 26 44 22

Mister Green, núm. 20 (07420 sa Pobla)
540100 - 04

Fax: 54 24 19

BASQUET

"El Sa Poble continuarà a 3ª Divisió"

Pocs equips queden ja en competició. Els minibàsquet han superat la primera eliminatòria del trofeu "Jorge Juan" derrotant al Costa de Calvià per 15-93 en el partit d'anada i 87-22 en el de tornada; i ja en la segona ronda guanyaren en el primer partit al Son Oliva per 69-50.

L'equip juvenil jugà el darrer partit de la lligueta que dona accés a les semifinals del "Jorge Juan" i guanyà a l'equip de la Salle per un clar 107-49 per la qual cosa han quedat primer del seu grup sense conèixer la derrota, i en properes setmanes haurà de disputar una de les semifinals a doble partit.

L'equip de III Divisió ha aconseguit la permanència després dels dos partits disputats davant el Santanyí. El resultat foren: Santanyí 50 - Sa Poble 46 i en la tornada Sa Poble 70 - Santanyí 49. Per tant enhorabona a tots els jugadors que han complert l'objectiu de mantenir la categoria.

Pere Soler

VOLEIBOL

"Balanc de la temporada"

Enguany s'ha posat en marxa el Sa Poble Volei Club de la mà de'n Miquel Angel Bennàssar i dos equips han pres part en la competició. L'equip femení cadet ha realitzat una meritòria temporada si tenim en compte que les jugadores és la primera vegada que juguen federades. D'un total de 10 partits han finalitzat en la cinquena posició amb 7 victòries i 9 derrotes.

L'equip sènior ha participat en la III Divisió i es pot dir que ha pagat la patent ja que no ha aconseguit guanyar cap dels 8 partits que ha disputat, però almenys aquesta temporada haurà seguit per prendre experiència de cara a les properes competicions.

Pere Soler

ENTREVISTA AMB FRANCESC SERRA, PRESIDENT DEL POBLENSE

Jaume Triay

Ha acabat la lliga de Tercera Divisió on sa Poble hi tenia representació, però el nostre equip possiblement més representatiu, el Poblense, no només està condensat amb aquest equip de Tercera Divisió, sinó que també hi ha un enfilall d'equips de categories inferiors que fan del Poblense una enorme família.

Es feia necessari ja mantenir una conversa amb el president del Poblense, però hem esperat fins ara per aprofitar el final de temporada perquè en Francesc Serra ens fes un balanç del que han estat aquests nou mesos de competició de tots els equips del Poblense. **"Et diré que la temporada ha estat un èxit, començant des dels més petits, els pre-benjamins fins al primer equip, passant per l'altre equip pre-benjamí, aleví, cadet i juvenil. Estic molt orgullós de tots els equips del Poblense ja que tots s'han portat de meravella i han realitzat un gran paper".**

Parlar amb en Francesc resulta molt fàcil. Ell tot sol condueix l'entrevista i conta coses que li escapen a l'entrevistador i és que a Francesc li cau la bava quan parla del club del qual és president. La presència d'en Pep Alomar em recorda que hem de parlar de l'escola de futbol base. **"Crec que va esser un gran encert crear aquesta escola de futbol. Són molts els nins que dia a dia entrenen i es formen dins el món del futbol i aprenen a conviure amb els altres. Jo hi disfruto, de passar qualche estona en el camp i veure fer feina a tots aquests al.lots".**

No podem acabar aquesta conversa sense parlar de la bona campanya que ha realitzat el Poblense de III Divisió. El president n'està molt satisfet. **"Hem fet una segona volta molt bona. Cal dir que el Poblense aquesta lliga ha duit la friolera quantitat de 19 punts dels seus desplaçaments, fet que demostra que l'equip ha fet molts bons partits fora de sa Poble."**

Possiblement dins el nostre camp no hem jugat tan bé i hem perdut alguns punts que no estaven prevists perdre, però t'asseguro que estic molt satisfet de la campanya feta aquesta temporada".

Efectivament, aquest ha estat un bon any per al futbol pobler. El Poblense ha quedat molt ben classificat a la taula classificatòria final i els equips inferiors també s'han portat d'allò més bé. Esperem que això ajudi que per la temporada que ve l'afició s'animi i el Poblense pugui duplicar el nombre de socis.

EL CASA MISS, ASCENDEIX A 2ª REGIONAL

També el Casa Miss Jotul està d'enhorabona després d'haver aconseguit una plaça per poder jugar la temporada que ve a Segona Regional. L'últim partit de la fase final jugat a sa Poble va esser una autèntica festa provocada per l'alegria dels jugadors i seguidors del Casa Miss.

Suposam que en Xisco de casa Miss s'està plantejant ja aconseguir la temporada que ve l'ascens a 1a. Regional. Que sigui enhorabona.

NAIXEMENTS

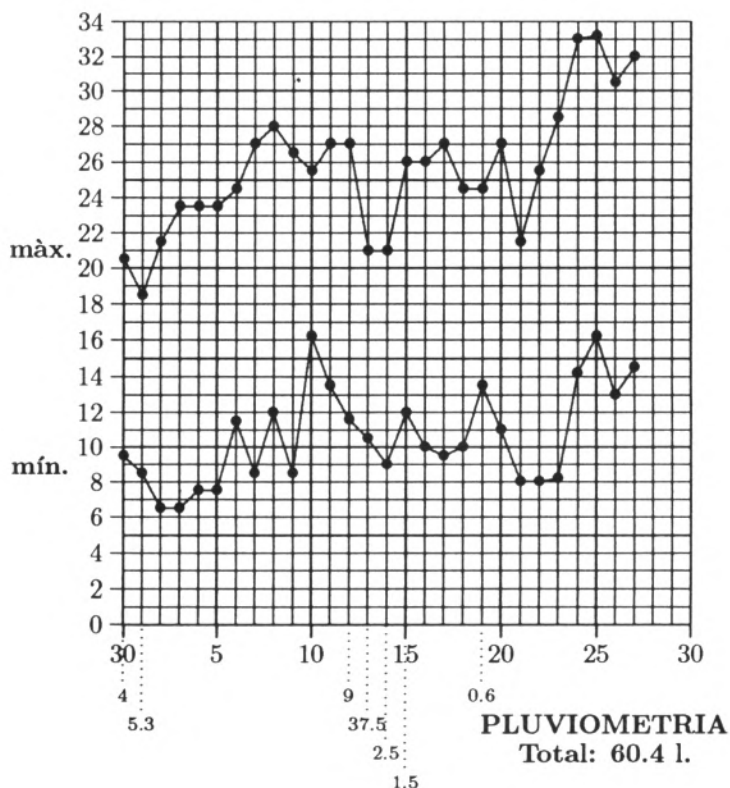
abril	25	Catalina Miquel i Mir
	28	Angel Català i Nicolau
maig	1	Ramón Pol i Vanrell
	2	Caterina Serra i Rosselló
	5	Marina Contreras i Ballester
	5	Joan Cladera i Vanrell
	15	Joana M. Caimari i Cañellas
	18	Manuel Jesús Ruiz i Ibàñez

MATRIMONIS

maig	1	Eugeni Seisun
		Petra Wieland
	1	Rafel Cánovas i Simó
		Catalina Amer i Bennassar
	15	Nicolau Conti i Fuster
		Joana Gost i Pascual

DEFUNCIONS

maig	3	Joan Mateu Payeras
		"Rei", 92 anys
	5	Maria I. Roig Rodríguez
		"Ca's Xatarrista", 44anys
	9	Maria Vallepir Cladera
		"Covonera", 91 anys
	11	Antònia Mir i Pons
		"Barrerotxa", 63 anys
	14	Isabel Mas i Calafell
		"Ca'n Simó", 56 anys
	20	Antònia Palou Serra
		"Corcada", 79 anys
	22	Ernest Palomar i Pérez
		"De na Pixeris", 70 anys
	25	Sebastia Crèspí Crespi
		"Ballador", 86 anys
	26	Miquel Llabrés Salvador
		"Canets", 72 anys

MAIG

Dades facilitades per "Sa Canova"

PROU D'IMPOSTS CAP A MADRID

Nacionalistes de Mallorca

*Per
Mallorca!*

Mecarpín, C. B.

Servei Oficial

C/ Major, 122
Telèfon 54 05 39

07420 SA POBLA (Balears)

VOTA

Partit
Popular

G O V E R N P E R A T O T S